

DIŠEM S NJIM

BRITENI ČERI

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Brittainy Cherry

THE AIR HE BREATHES

Copyright © 2015 Brittainy C. Cherry

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Svim belim percima,
hvala vam što me podsećate.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

Tristan

Drugi april, 2014.

„Imaš li sve?“, upitala je Džejsmi iz predsoblja kuće mojih roditelja. Njene lepe plave oči i njen krotki pogled podsetili su me na to koliko imam sreće što je moja.

Prišao sam, obavio ruke oko nje, privukao njeno malo telo k sebi. „Da, mislim da sam sve spakovao. Sad imamo malo vremena.“

Okačila je ruke o moj vrat, i poljubila me. „Tako sam ponosna na tebe.“

„Na *nas*“, ispravio sam je. Nakon previše godina nadanja i maštanja, plan o plasmanu na tržište mog ručno izrađenog nameštaja, počeo je da se ostvaruje. Otac mi je bio najbolji prijatelj i poslovni partner, i spremali smo se da krenemo za Njujork na sastanak s nekolicinom poslovnih ljudi koji su pokazali spremnost da se udruže s nama. „Bez tvoje podrške, ništa od mene ne bi bilo. Ovo je prilika da dobijemo sve ono što smo želeli.“

Ponovo me je poljubila.

Nisam znao da mogu toliko voleti.

„Pre no što odeš, mislim da bi trebalo da znaš da me je pozvala telefonom Čarlijeva učiteljica. Opet je pravio probleme u školi, što nije čudo s obzirom na to koliko liči na oca.“

Frknuo sam. „Šta je sad uradio?“

„Gospođa Harper kaže da je devojčici koja mu se rugala zbog naočara rekao nek se najede žaba i uguši jer i liči na žabu. Zamisli ti to.“

„Čarli!“, doviknuo sam ka dnevnoj sobi. Došao je s knjigom u rukama. Nije nosio naočare jer su bile povod za ismevanje, znao sam to.

„Da, tata?“

„Da li si rekao devojčici da se najede žaba i uguši?“

„Da“, rekao je prostodušno. Za dete od osam godina iznenađujuće malo se brinuo da li će se roditelji naljutiti na njega.

„Drugar, ne možeš da govoriš takve stvari.“

Odgovorio je: „Ali ona izgleda kao glupa žaba, tata!“

Morao sam da se okrenem da ne vidi kako se smejem. „Dođi, zagrlj me, mangupe.“ Čvrsto me je zagrljio. Strepeo sam od dana kad mu grljenje čaleta neće više biti zanimljivo. „Bićeš dobar i slušaćeš mamu i baku dok mene nema, važi?“

„Da, da.“

„I stavi naočare kad čitaš.“

„Zašto? Baš su glupave.“

Nagnuo sam se i kvrcnuo ga po nosu. „Pravi muškarci nose naočare.“

„Ti ih ne nosiš!“, pobunio se.

„Da, pa, neki pravi muškarci ne nose naočare. Samo stavi te naočare, drugar“, rekao sam. Malo je gundao pre no što je otrčao da nastavi s čitanjem romana. Bio sam više nego srećan što ga je čitanje zanimalo više od video igrice. Znao

sam da je ljubav prema knjizi nasledio od majke, bibliotekarke, ali i dalje sam voleo da verujem da je to što sam mu čitao dok je bio u maminom stomaku doprinelo da se ta ljubav probudi.

„Kakav vam je plan za danas?“, upitao sam Džejni.

„Ići ćemo poslepodne na pijacu. Tvoja majka hoće da kupi novo cveće. Verovatno će i Čarliju kupiti nešto što mu ne treba. Oh, da, Zevs ti je sažvakao najke, potražiću patike za tebe.“

„Bože! Ko je uopšte predložio da nabavimo psa? Čija je to ideja bila?“

Nasmejala se. „Ti si kriv za to. Ja nisam htela psa, a ti nisi znao kako da odbiješ Čarlija, nisi znao kako sinu da kažeš da ne može da ima kuće. Isti si kô tvoja majka.“ Ponovo me je poljubila pre no što je izvukla ručku kofera. „Srećan ti put, i ostvari sve naše snove.“

Spustio sam poljubac na njene usne i nasmešio se. „Kad se budem vratio, napraviću ti biblioteku iz snova. Sa visokim pomičnim merdevinama i svim ostalim. Vodićemo ljubav negde između *Odiseje* i *Ubiti pticu rugalicu*.“

Ugrizla se za donju usnu. „Je l' to obećanje?“

Klimnuo sam glavom i izašao iz kuće. Otac me je već čekao u taksiju.

„Hej, Tristane!“, doviknula mi je Džejni dok sam stavljao kofer u prtljažnik. Čarli je stajao pored nje.

„Da?“

Stavili su ruke oko usta i povikali: „MI TE VOLIMO!“

Nasmešio sam se i doviknuo im to isto.

* * *

U avionu je tata oduševljeno pričao o tome koliko je velika šansa koja nam se ukazala. Kad smo sleteli u Detroit da

bismo se prebacili na let za Njujork, obojica smo uključili mobilne telefone da vidimo ima li novih poruka i da javimo Džejsi i mami da je sve u redu.

Obojica smo dobili poruku od mame. Znao sam da se nešto desilo. Želudac mi se prevrnuo. Umalo mi telefon nije ispao iz ruke dok sam čitao.

Mama: Došlo je do nesreće. Džejsi i Čarli su loše.

Mama: Dođi kući.

Mama: Brzo!

Za treptaj oka, u jednom jedinom trenu, sve što sam znao o životu, promenio se.

Prvo poglavlje

Elizabeth

Treći jul, 2015.

Svakog jutra čitam ljubavna pisma napisana drugoj ženi. Ona i ja imamo mnogo toga zajedničkog, od očiju boje čokolade, do plave kose. Isti nam je smeh, inače tih a glasan kad smo u društvu onih koje volimo. Smešila se desnim uglom usana a mrštila levim, isto kao i ja.

Našla sam u kanti za đubre limenu kutiju u obliku srca s pismima. Stotine poruka, nekih dužih, nekih kraćih, nekih radosnih a nekih tako tužnih da ti srce prepukne. Datumi na pismima sezali su daleko u prošle godine, neka su bila starija od mog celokupnog postojanja. Neka su imala incijale KB, druga, HB.

Pitala sam se kako bi se tata osećao kad bi saznao da ih je mama bacila.

A onda, opet, u poslednje vreme bilo mi je teško da poverujem da je ona bila onakva kako su je ta pisma dočaravala.

Cela.

Potpuna.

Deo nečeg božanstvenog.

U poslednje vreme izgledalo je kao da je sasvim suprotno od svega toga.

Slomljena.

Nepotpuna.

Usamljena sve vreme.

Mama je postala kurva kad je tata umro. Nema mnogo drugih načina da se opiše ono što joj se desilo. I nije se to desilo odmah, iako ju je gospođa Džekson svima koji su bili voljni da slušaju, olajavala pričajući da je mama uvek rado za muškarce širila noge čak i dok je tata bio živ. Znala sam da to nije istina, zato što, iako sam bila dete, nikad nisam zaboravila kako ga je gledala. Gledala ga je kao žena koja živi samo za jednog čoveka. Kad bi krenuo na posao u cik zore, spakovala bi mu doručak i ručak zajedno sa zalogajčićima da mu se nađu kasnije, posle ručka, ili između doručka i ručka. Tata se uvek žalio da je još gladan, tako da se mama starala da uvek ima više nego dovoljno hrane.

Tata je bio pesnik i predavao je na koledžu koji se nalazio sat vožnje od nas. Nije ni čudo što su njih dvoje razmenjivali ljubavne poruke. Reči su bile ono što je tata pio s kafom, a uveče bi ih mešao s viskijem. Iako mama nije bila vešta s rečima kao njen muž, znala je da se izražava, što se jasno videlo iz pisama.

Onog trenu kad bi tata izašao na vrata ujutru, mama bi s osmehom počela da pevuši, da čisti kuću i da me sprema za školu. Pričala bi o tati, govorila koliko joj nedostaje i pisala bi mu ljubavne poruke sve do uveče, do njegovog dolaska. A onda, kad bi stigao kući, mama bi im oboma sipala po čašu vina, a on bi pevušio njihove omiljene pesme i ljubio joj ruke kad god bi mu bile blizu usana. Smejali bi se i kikotali kao klinci koji su se po prvi put zaljubili.

„Ti si moja beskrajna ljubav, Kajle Bejli“, rekla bi priljubivši svoje usne uz njegov.

„Ti si moja beskrajna ljubav, Hana Bejli“, tata bi odgovorio vrteći je u naručju.

Voleli su se tako da su im bajke zavidele.

I tako je tog vrelog avgustovskog dana, pre mnogo godina, kad je tata umro, otišao i deo mame. Sećam se da u jednom romanu autor kaže: „Nema srodne duše koja svet napušta sama; srodne duše uvek odnesu i deo svoje druge polovine sa sobom.“ Bilo mi je krivo što je bio u pravu. Mama mesecima nije izlazila iz kreveta. Morala sam da je teram da jede i da pije da ne iskopni od tuge. Nisam je videla da plače dok nije izgubila muža. A ja nisam dozvoljavala da me osećanja savladaju kad bi ona bila tu, jer sam znala da bi je to samo još više rastužilo.

Dovoljno sam plakala kad sam bila sama.

Kad je na kraju ustala iz kreveta, nekoliko nedelja odlazila je u crkvu i vodila me sa sobom. Sećam se, imala sam dvanaest godina i osećala sam se potpuno izgubljeno u crkvi. Nismo bili od onih porodica sklonih veri i molitvi dok se loše stvari nisu dogodile. Međutim, izleti u crkvu i naš verski put nisu potrajali jer je mama boga nazvala lažovom i prekorila sugrađane što trače vreme na prevarantska i prazna obećanja o obećanoj zemlji.

Pastor Ris zamolio nas je da ne dolazimo neko vreme, da se prašina malo slegne.

Do tada nisam znala da se ljudi mogu proterati iz svetog hrama. Kad je pastor Ris govorio neka dođe jedan, neka dođu svi, pretpostavljam da je mislio na nekog drugog „jednog“ i na neke posebne „sve“.

Ovih dana mama je našla novu zanimaciju: redovno trošenje različitih muškaraca. S nekima je spavala, druge je

koristila da joj plaćaju račune, a neke je držala uz sebe jer je bila usamljena i jer su ličili na mog oca. Neke je čak zvala po imenu. Večeras su kola bila parkirana ispred njene male kuće. Tamnoplava sa sjajnim metalik-srebrnim lajsnama. Unutra, na kao jabuka crvenom kožnom sedištu nalazio se muškarac s cigarom među usnama, s mojom mamom u krilu. Izgledao je kao da je izašao pravo iz šezdesetih godina prošlog veka. Mama se kikotala a on joj je šaputao nešto, ali to nije bila ona vrsta smeha koji je delila s tatom.

Bio je to pomalo prazan, pomalo šupalj, pomalo tužan smeh.

Bacila sam pogled na ulicu i videla gospođu Džekson okruženu drugim ogovaračama kako pokazuje na mamu i na njenog novog muškarca. Volela bih da sam bila bliže da mogu da ih čujem i, što je još važnije, da bih mogla da im kažem da zavežu, ali, nažalost, bile su predaleko, stajale su maltene na sledećem ćošku. Čak su i deca, koja su na ulici udarala lopticu slomljenim štapovima i odlomljenim granama, prestala da se igraju i razrogačenih očiju buljila u moju mamu i neznanca.

Tako skupa kola kao što su bila njegova nikad nisu prolazila ulicama kao što je naša. Pokušavala sam da ubedim mamu da se preseli u bolji deo grada, ali nisam uspela. Nije htela da se seli najviše zbog toga što su ona i tata zajedno kupili tu kuću.

Možda se još uvek nije sasvim oprostila od njega.

Muškarac je dunuo oblak dima u mamino lice i oboje su se nasmejali. Nosila je svoju najbolju haljinu, onu žutu haljinu koja joj je se spuštala s ramena, grlila njen uski struk i koja se širila na dnu. Toliko je bila našminkana da je izgledala kao da ima trideset a ne pedeset godina. Bila je lepa bez sveg tog pudera, bez svih tih namaza na obrazima, ali govorila je da malo rumenila devojkicu pretvara u ženu. Bisernu ogrlicu

dobila je od bake Beti. Nikad ranije nije nosila te bisere kad bi izlazila s neznancima, pitala sam se zašto ih je sada stavila.

Njih dvoje su pogledali ka meni. Sakrila sam se iza stuba trema odakle sam ih špijunirala.

„Liz, nema potrebe da se kriješ. Dođi da se upoznaš s mojim novim prijateljem“, mama je doviknula.

Pojavila sam se iza stuba i otišla do njih dvoje. Muškarac prosede kose i tamnoplavih očiju izduvao je novi oblačić dima. Miris mi je zagolicao nozdrve.

„Ričarde, ovo je moja ćerka Elizabet. Svi naši poznanici je zovu Liz.“

Ričard me je odmerio od glave do pete zbog čega sam se osećala manje kao ljudsko biće. Proučavao me je kao da sam porcelanska lutka koju bi voleo da vidi kako se razbija. Trudila sam se da ne pokažem nelagodu, ali procurela je i spustila sam pogled na zemlju. „Kako si, Liz?“

„Elizabet“, ispravila sam ga, glas mi je poleteo ka betonu u koji sam buljila. „Samo me ljudi koje poznajem zovu Liz.“

„Liz, nemoj tako da razgovaraš sa njim!“, mama me je ukorila, bore na čelu su joj se produbile. Kad god bi se pojavio novi muškarac, brzo bi stala na njegovu stranu umesto da me podrži. Mrzela sam to

„U redu je, Hana. Osim toga, u pravu je. Potrebno je vreme da nekog upoznamo. Prisnost i pravo da se nekom obraćamo nadimkom mora da se zaradi, a ne da se dobije za džabe.“ Bilo je nečeg ljigavog u načinu na koji je Ričard zurio u mene i pućkao cigaru. Nosila sam široke farmerke i običnu, preveliku majicu s kratkim rukavima, ali od njegovog pogleda osećala sam se izloženo. „Krenuli smo u grad na klopnu. Možeš da nam se pridružiš“, ponudio je.

Odbila sam. „Ema još spava.“ Bacila sam pogled ka kući gde je moja ćerkica još uvek ležala na sofi na izvlačenje koju

smo delile rekla bih previše noći otkad sam se vratila kod mame.

Nije samo mama izgubila ljubav svog života.

Nadala sam se da neću završiti kao ona.

Uz malo sreće, samo ću ostati doveka tužna.

Prošlo je godinu dana otkako je Stiven poginuo, i dalje mi je bilo teško da progutam svaki udisaj. Emin i moj dom bio je u Medous Kriku u Viskonsinu. Bila je to kuća koju smo Stiven i ja obnovili i uredili. Ljubav nam je tada ojačala, svađali smo se i mirili, i ponovo zaljublivali.

Postala je mesto puno topline samo zbog toga što smo živeli u njoj. A otkad Stivena više nije bilo, hladnoća je ispunila zidove.

Poslednji put kad smo nas dvoje bili zajedno, ruka mu je bila oko mog struka u predsoblju i stvarali smo uspomene za koje smo mislili da će trajati večno.

Večno je bilo mnogo kraće nego što bi se iko usudio da poveruje.

Dugo je život išao svojim uobičajenim tokom, a onda se jednog dana sve naglo zaustavilo.

Osetila sam kako me guše uspomene, tuga, pobegla sam i vratila se kod mame.

Povratak kući, našem domu, značio bi da se moram suočiti s istinom da ga zaista više nema. Više od godinu dana živela sam pretvarajući se da je otišao po mleko i da će se svakog časa vratiti. Uveče bih legla u krevet na levu stranu, zažmurila i pretvarala se da je Stiven pored mene, na desnoj strani kreveta.

Ali sad je mojoj Emi bilo potrebno nešto više. Moju sirotu ćerku trebalo je osloboditi kauča, ležaja na razvlačenje, neznanaca, i komšinica ogovarača koje izgovaraju ono što nikad ne bi trebalo da čuje dete od pet godina. A bila sam

joj potrebna i ja. Išla sam kroz tamu, bila sam tek pola majke kakvu zaslužuje. Možda će mi suočavanje s uspomenama našeg doma pomoći da nađem mir.

Vratila sam se u kuću i pogledala svog usnulog anđela, njene grudi dizale su se i spuštale savršeno ravnomerno. Ona i ja imale smo mnogo toga zajedničkog, od jamica na obrazima do plave kose. Isti nam je smeh, inače tih a glasan kad smo u društvu onih koje volimo. Smešila se desnim uglom usana a mrštila levim, isto kao i ja.

Ali postojala je i jedna velika razlika.

Imala je njegove plave oči.

Legla sam pored Eme, spustila joj nežan poljubac na nosić pre no što sam posegla za limenom kutijom u obliku srca i uzela da čitam još jedno ljubavno pismo. Već sam ga pročitala ranije, a opet duboko me je dirnulo.

Ponekad sam se pretvarala da su to pisma od Stivena.

I uvek sam pomalo plakala.

Drugo poglavlje

Elizabet

„Da li se stvarno vraćamo kući?“, upitala je pospano Ema kad je jutro ušlo kroz prozore dnevne sobe, prosipajući svetlost po njenom slatkom licu. Podigla sam je iz kreveta i stavila je zajedno s Babom – njenim plišanim medvedićem i omiljenim sadrugom svih vremena – na najbližu stolicu. Baba nije bio običan medvedić, bio je mumija-medvedić. Vidite, moja mala curica je malo čudna, i nakon što je gledala film *Hotel Transilvanija* – u kojem je bilo zombija, vampira i mumija – zaključila je da je malo strave i malo uvrnutog zapravo savršena kombinacija.

„Da, stvarno se vraćamo kući“, nasmešila sam joj se dok sam sklapala kauč. Sinoć nisam oka sklopila, ostala sam budna i pakovala naše stvari.

Ema je imala budalasti, šašav smešak na licu koji je nasledila od oca. Zavrištala je: „Too!“, i rekla Babi da stvarno idemo kući.

Kući.

Reč me je malo ubola u srce, ali nastavila sam da se smešim. Naučila sam da se uvek smešim pred Emom zato što je umela da se rastuži kad god bi pomislila da sam ja tužna.

Iako mi je davala najbolje eskimske poljupce kad mi nije bilo dobro, nije joj bila potrebna ta vrsta odgovornosti.

„Vrat ćemo se taman na vreme da gledamo vatromet s krova. Sećaš se kako smo na krovu gledali vatromet s tatom? Sećaš li se toga, dušo?“, upitala sam je.

Namrštila se kao da pretražuje duboko po umu. Kad bi samo naš um bio poput ormara sa spisima i kad bismo samo mogli da prosto izvučemo sećanja iz uredno složenog kataloga kad god nam zatrebaju. „Ne sećam se“, rekla je gleći Babu.

Srce me je zbolelo.

Ipak sam se nasmešila.

„A kako bi bilo da svratimo do prodavnice i da kupimo sladolede na štapiću da se zasladimo na krovu?“

„I čito-pafs grickalice za Babu?“

„Naravno!“

Nasmešila se i još jednom vrisnula. Ovoga puta moj osmeh je bio savršeno iskren.

Volela sam je više nego što je mogla da zamisli. Da nije bilo nje, sigurno bi me tuga odnela. Ema mi je spasila dušu.

* * *

Nisam se pozdravila s mamom, jer se nije vratila s večere s Kazanovom. U početku, nakon što sam došla s Emom kod nje, kad se uveče ne bi vratila kući, zvala bih i zvala, zabrinuta gde je. Obično bi se izdrala na mene govoreći da je odrasla žena i da radi ono što odrasli rade.

Zato sam joj ostavila poruku.

Vraćamo se kući.

Volimo te.

Vidimo se uskoro.

– E&E

Vozile smo se satima u mojim izdrndanim kolima, i toliko puta odslušale muziku iz filma *Frozen* da mi je u jednom trenutku došlo da trepavice opsečem žiletom. Ema je nekako umela da sluša iste pesme milion puta i da izmišlja nove reči za svaki stih. Da budem iskrena, više su mi se sviđale njene verzije pesama.

Kad je zaspala, *Frozen* je usnuo s njom, ostavljajući me u mrtvoj tišini u kolima. Pružila sam ruku ka suvozačkom sedištu, otvorenog dlana, čekala drugu ruku da uplete prste s mojima, ali nije me pronašla.

Dobro sam. Govorila sam sebi neprestano. *Dobro mi je.*

Jednog dana to će biti istina.

Jednog dana biću dobro.

Kad smo se uključile na I-64 auto-put, stomak mi se zgrčio. Volela bih da sam mogla sporednim putevima da se vratim u Medous Krik, ali ovo je bio jedini put koji je vodio u grad. Bilo je gužve iako je bio praznik, ali nov, gladak asfalt nekada izrovanog puta, olakšavao je vožnju. Oči su mi zasuzile. Setila sam se kako sam gledala strašne vesti.

Sudar na I-64!

Haos!

Nesreća!

Povređeni!

Nastradali!

Stiven.

Jedan udisaj.

Nastavila sam da vozim, a suze koje su pokušale da pobegnu nisu u tome uspele. Naterala sam telo da otupi inače bi mi se vratila sva osećanja, sve bih ponovo proživela. A ako

bih sve ponovo proživela, ako bi mi se vratila sva osećanja, raspala bih se, a nisam smela da se raspadnem. Retrovizor mi je pokazao zrnce snage i odlučnosti, videla sam svoje dete. Uspele smo da prođemo auto-put, i još jednom sam udahнула. Živela sam korak po korak, udisaj po udisaj. Nisam mogla da mislim dalje od toga, inače bih se ugušila.

Na uglačanom belom komadu drveta stajao je znak na kojem je pisalo: „Dobro došli u Medous Krik“.

Ema se probudila, gledala je kroz prozor. „Hej, mama?“

„Da, dušo?“

„Šta misliš, hoće li tata znati da smo se preselile? Da li će znati gde da ostavi perca?“

Kad smo se vratile kod moje mame, nakon Stivenove smrti, zatekle smo bela ptičja pera razbacana po dvorištu ispred kuće. Ema je pitala odakle su, mama je rekla da su to mali znaci od anđela kojima nam daju do znanja da su uvek tu blizu nas i da nas čuvaju.

Emi se to svidelo i kad god bi našla pero, pogledala bi u nebo i prošaptala: „Volim te, tata.“ Onda bi se slikala s perom i sliku dodala u svoj foto-album, u kolekciju fotografija „Tata i ja“.

„Sigurna sam da će znati da nas nađe, šećeru.“

„Da“, složila se. „Znaće da nas nađe.“

Krošnje drveća bile su zelenije nego što sam ih pamtila, a male radnje u centru Medous Krika okitile su se crvenim, belim i plavim za praznik. Sve to mi je bilo poznato i blisko i strano istovremeno. Američka zastava lepršala je na vetru dok je ispod nje gospođa Frederik postavljala saksije sa patriotski obojenim ružama. Ponos je procvetao iz celog njenog postojanja kad se odmakla da se divi svom domu.

Čekale smo na semaforu u gradu čitavih deset minuta. Bila je besmisleno velika gužva, ali to mi je dalo vremena da

upijem sve ono što me je podsećalo na Stivena. Na nas. Upalilo se zeleno svetlo, spustila sam nogu na papučicu za gas, ne želeći ništa drugo do da odem kući i ne mislim na senke prošlosti. Kad su kola krenula, krajičkom oka sam ugledala psa kako trči prema nama. Brzo sam pritisla kočnicu, ali moja stara, izlupana kola, štucnula su i nisu odmah stala. Čula sam kako je kuće glasno zacvilelo.

Srce mi je skočilo do grla i tamo ostalo, sprečavajući me da ponovo udahnem. Povukla sam ručnu kočnicu. Ema je upitala šta se desilo, ali nisam imala vremena da joj odgovorim. Otvorila sam vrata i posegla za sirotim kućetom. Neki muškarac trčao je ka meni. Razrogačeno me je pogledao, maltene terajući me da se pokorim intenzitetu njegovih besnih, olujnih, sivoplavih očiju. Pogled plavih očiju uglavnom čoveku pruža osećanje dobrodošlice, ali ne i ovaj njegov. Bio je jak, intenzivan, kao i čitava njegova pojava. Hladna, lična, nedruželjubiva, uzdržana. Odmah uz dužicu oči su mu bile duboko plave, a srebrne i crne strune bile su istkane okolo. Oči su mu izgledale kao senke neba pred oluju.

Te oči su mi bile poznate. Da li sam ga znala odnekud? Mogla sam da se zakunem da sam ga videla ranije. Izgledao je istovremeno prestravljeno i besno, ljutito dok je skretao pogled ka, pretpostavljala sam, njegovom psu koji je nepomično ležao. Neznaničev vrat obavijale su ogromne slušalice priključene na nešto što mu je počivalo u zadnjem džepu.

Bio je u sportskoj odeći za vežbanje. Bela majica s dugim rukavima grlila mu je mišićave ruke, crni šorts otkrivao je lepo građene noge. Znoj mu je curio s čela. Pretpostavljala sam da je izveo psa na trčanje i ostao bez povoca. Međutim, ovaj momak nije imao ni patike ni neku drugu vrstu obuće.

Zašto je bos?

To nije bilo važno. Da li je pas dobro?

Trebalo je da budem pažljivija.

„Žao mi je. Nisam videla...“, počela sam da govorim, ali muškarac je nešto oštro progundao na moje reči, maltene kao da sam ga uvredila.

„Šta kog vraga? Je l' vi to mene zajebavate?“ , prodrao se. Malo sam poskočila od siline njegovog glasa. Uzeo je psa u naručje, nežno ga je ljuljao kao da mu je rođeno dete. Kad je ustao i ja sam ustala. Kad je počeo da gleda okolo i ja sam počela da gledam okolo.

„Odvešću vas do veterinara“, rekla sam, zadržavši kad sam videla da se pas trese u strančevim rukama. Znam da nije trebalo da dozvolim da mi se obraća tim tonom, ali kad se čovek nađe u takvoj situaciji ne možete ga kriviti zbog nepristojnog ponašanja. Nije mi odgovorio, ali videla sam mu u očima da se premišlja. Lice mu je bilo uokvireno gustom, crnom, neurednom bradom. Usta su bila sakrivena negde u toj džungli na licu, tako da sam mogla da se oslonim samo na ono što sam mogla da pročitam iz njegovih očiju. „Molim vas“, preklinjala sam. „Previše je daleko da idete pešice.“

Klimnuo je glavom jednom. Samo jednom. Seo je s psom na suvozačko sedište i zatvorio vrata.

Uskočila sam u kola i počela da vozim.

„Šta se dešava?“ , upitala je Ema.

„Idemo da odvedemo kucu da je pregledaju, medena. Sve će biti u redu.“ Stvarno sam se nadala da je nisam slagala.

Do najbliže veterinarske stanice bilo je dvadeset minuta vožnje, a nismo baš išli onim putem kojim sam mislila da ćemo ići.

„Skrenite levo u ulicu Kobler“, naredio je.

„Bliže nam je ako idemo Harper avenijom“, nisam se složila s njim.

Progundao je, netrpeljivost je izbijala iz njega. „Nemate pojma. Idite ulicom Kobler.“

Uzdahnula sam. „Znam da vozim.“

„Stvarno? Zbog vaše vožnje i sedim ovde.“

Malo mi je falilo da nepristojnog kretena šutnem iz kola, ali kuće je cvilelo i to je jedini razlog što ga nisam izbacila.

„Već sam se izvinila.“

„To mom psu neće pomoći.“

Kreten.

„Koblerova je sledeća desno“, rekao je.

„Harperova je druga desno.“

„Nemojte ići Harperovom.“

Oh, ići ću Harperovom samo da ga iznerviram. Šta on umišlja?

Skrenula sam desno u Harper aveniju.

„Ne mogu da verujem da ste krenuli Harperovom“, progundao je. Njegova izbezumljenost izmamila mi je osmeh, a onda sam naletela na radove na putu i na znak da je ulica zatvorena za saobraćaj. „Da li ste uvek ovako glupi?“

„A da li ste vi uvek...uvek...uvek...“, počela sam da mucam jer za razliku od nekih nisam umela da se svađam. U stvari, obično bih progutala uvredu i na kraju se rasplakala kao dete zato što se reči u mojoj glavi nisu formirale brzinom kojom se svađe uglavnom odvijaju. Bila sam čudna osoba koja bi najbolji odgovor smislila tri dana kasnije. „Da li ste uvek...uvek...“

„Uvek, šta? Ispljunite to već jednom! Recite! Koristite reči!“, naredio je.

Smotala sam volan, napravila polukružno okretanje, i uputila se ka ulici Kobler.

„Da li ste uvek...“

„Hajde, gospođice prepametna, možete vi to“, rekao je podrugljivo.

„Da li ste uvek takav KURAC od čoveka!“, vrisnula sam, skrećući u ulicu Kobler.

U kolima je nastupila tišina. Obrazi su mi goreli, prsti su čvrsto stegli volan.

Kad sam se zaustavila kola pred veterinarskom stanicom, otvorio je vrata, bez reči podigao psa i pojurio ka sobi za hitne prijeme. Pitala sam se da li nam se tu putevi razilaze, ali znala sam da se neću smiriti dok se ne uverim da je pas dobro.

„Mamice?“, Ema je upitala.

„Da, dušo?“

„Šta je kurac?“

Roditeljska greška pet stotina osamdeset i druga danas.

„Ništa, dušo. Rekla sam kukac. To je insekt, buba.“

„Znači, rekla si onom čiki da je buba?“

„Da. Velika buba.“

„Da li će kuca da mu umre?“, pitala je potom.

Stvarno se nadam da neće.

Otkopčala sam Emi pojas i ušle smo u odeljenje za hitne slučajeve. Neznamac je udario šakom po prijemnom šalteru. Usne su mu se pomerale, ali nisam mogla da čujem šta govori.

Ženi na prijavnici bilo je sve nelagodnije. „Gospodine, samo kažem da treba da popunite formular i da nam date kreditnu karticu inače ne možemo da pregledamo vašeg psa. Osim toga, ne možete ovde šetati bosonogi. Takođe, vaše ponašanje je neprihvatljivo.“

Neznamac je udario pesnicom po pultu još jednom a onda se ushodao levo-desno, provukao je rukama kroz dugu crnu kosu i spustio ih na vrat. Disanje mu je bilo teško i neujednačeno, grudi su mu se jako dizale i spuštale. „Da li

vam izgleda da nosim kreditnu karticu sa sobom kad sam ovako obučen? Krenuo sam na trčanje, idiotkinjo! I ako ništa nećeš da preduzmeš, pozovi nekoga drugog s kim mogu da razgovaram.“

Žena se trgla na njegove reči i naljutila, isto kao i ja malopre.

„Sa mnom su“, rekla sam, prilazeći prijavnici. Ema se obesila na moju ruku, a Baba na njenu. Posegnuvši u torbicu, izvadila sam novčanik i dala ženi kreditnu karticu.

Pogledala me je nesigurno. „Vi ste s *njim*?“, upitala je gotovo uvredljivo, kao da je stranac zaslužio da bude sam.

Niko ne zaslužuje da bude sam.

Pogledala sam ga i videla zbunjenost u njegovim očima, zajedno s besom, koji je i dalje bio tu. Htela sam da skrenem pogled, ali jad koji mu je plivao u očima bio mi je previše dobro poznat da bih se povukla. „Da“, klimnula sam glavom. „Ja sam s njim.“ Još je oklevala. Uspravila sam se. „Je li to neki problem?“

„Ne, ne. Samo morate da popunite ovaj obrazac.“

Uzela sam formular i otišla do čekaonice.

Televizor podignut na zid bio je podešen na kanal *Enimal planet*, a u daljem uglu bio je vozić koji su Ema i Baba brzo zauzeli. Neznamac je buljio u mene, njegovo držanje bilo je nepopustljivo distancirano. „Potrebni su mi neki podaci“, rekla sam. Prišao mi je polako, seo pored mene, i spustio ruke u krilo.

„Kako se zove? Vaš pas?“, upitala sam.

Zaustio je i zastao pre no što je rekao. „Zevs.“

Nasmešila sam se kad sam to čula. Savršeno ime za velikog zlatnog retrievera.

„A kako se vi zovete?“

„Tristan Kol.“

Popunila sam formular i otišla do prijavnice. „Sve što Zevsu bude potrebno stavite na moj račun.“

„Jeste li sigurni?“

„Apsolutno.“

„Troškovi ovog tipa mogu brzo da narastu.“

„Onda nek' narastu.“

Vratila sam se i sela pored Tristana. Počeo je da lupka rukom po šortsu, primetila sam da mu živci rade iz sve snage. Buljio je u mene s onom istom zbunjenošću koja mu se javila kad su nam se putevi ukrstili.

Usne su pokušale nešto da promrmljaju, brzo je protrljao prste, stavio slušalice na uši i pritisnuo plej dugme na kasetofonu.

Ema je došla do mene, pitala kad ćemo da idemo kući, odgovorila sam joj da se još malo strpi. Na povratku do vozića, zaboljela se u Tristana, proučavala njegov izgled i ponašanje. „Hej, gospodine.“ Ignorisao ju je. Stavila je ruke na kukove. „Hej, gospodine!“, rekla je, podižući glas. Godinu dana provedenih s mojom mamom od mini-mene stvorilo je od nje drskog monstruma. „Hej, gospodine! Tebi kažem!“, rekla je, lupkajući nogom. Stranac ju je pogledao. „Ti si veliki, debeli, džinovski kukac.“

Oh, bože.

Nije mi trebalo dozvoliti da budem roditelj.

Krenula sam da je ukorim, ali na tren sam videla mali osmeh kako se šunja iza Tristanove guste brade. Bilo je to nestvarno, ali kunem se da sam videla kako mu se trza donja usna. Ema je umela da nasmeje i najmračnije duše; ja sam vam živi dokaz za to.

Prošlo je još trideset minuta pre nego što je veterinar došao da nas obavesti da će sa Zevsom sve biti u redu. Par

ogrebotina i slomljena prednja noga. Zahvalila sam se veterinaru. Kad je veterinar otišao, Tristanu su se ruke opustile. Počeo je da drhti. S jednim dubokim uzdahom ljutito, arogantno, odbojno, kretensko držanje je nestalo, a zamenila ga je duboka tuga. Izgubio se u emocijama i počeo da jeca nekontrolisano. Plakao je teško, sirovo, bolno. Oči su mi zasuzile i, kunem se, prepukao mi je deo srca.

„Hej, kukac! Hej, kukac! Nemoj da plačeš, kukac“, Ema je rekla, vukući Tristana za majicu. „Sve će biti u redu.“

„Biće sve u redu“, rekla sam kao odjek reči moje slatke ćerkice. Stavila sam mu ruku na rame, tešeći ga. „Zevs je okej. Dobro je. Sve je u redu.“

Okrenuo se ka meni i klimnuo glavom kao da mi veruje. Još nekoliko dubokih uzdaha, i protrljao je oči, odmahujući glavom. Dao je sve od sebe da sakrije to koliko mu je neprijatno, koliko se postideo.

Nakašljao se, odmakao se od mene. Ostali smo na distanci sve dok veterinar nije doveo Zevsa. Tristan je zagrlio svog psa koji je bio umoran, ali uspeo je da zamaše repom i da vlasniku dâ vlažan, pseći poljubac. Tristan se nasmešio i ovoga puta je bilo gotovo nemoguće to ne primetiti. Bio je to veliki osmeh olakšanja. Ako je ljubav tren, u tom trenu je postojala.

Nisam im narušila privatnost. Ema me je uzela za ruku. Išle smo nekoliko koraka iza Tristana i Zevsa dok smo izlazili iz veterinarske stanice.

Tristan je krenuo da se udaljava sa Zevsom u naručju. Nije bio zainteresovan da ga odvezemo do grada. Htela sam da ga zaustavim, ali nisam imala pravi razlog da tražim da se vrati. Vezala sam pojas Emi na sedištu i kad sam zatvarala vrata, iskočila sam iz kože kad sam videla Tristana kako stoji na nekoliko santimetara od mene. Pogledao me je pravo u

oči. Nisam mogla da skrenem pogled. Disanje mi je postalo isprekidano, pokušala sam da se setim kada sam poslednji put stajala tako blizu nekog muškarca.

Prišao je bliže.

Ukočila sam se.

Udahnuo je.

Ja takođe.

To je sve što sam uspela da uradim.

Od njegove blizine stomak mi se vezao u čvor, i već sam bila spremna da kažem „nema na čemu“ na njegovo „hvala“ za koje sam bila sigurna da sledi.

„Nauči da voziš“, prosiktao je pre no što je otišao.

Ni „hvala što si platila veterinara“, ni „hvala što si me dovezla“, nego „nauči da voziš“.

E, pa, dobro.

Kratkim šapatom odgovorila sam vetru koji je prostrujao preko kože mog deteta. „Nama na čemu. Kukac.“